

TELLUS

Organ för

1-2/74

Malmö Interplanetariska Sällskap.

TELLUS

TIDSKRIFT FÖR FORSKNING I NY TIDSÄLDER.

Tellus är ett organ för Malmö Interplanetariska Sällskap, vilket på ideell grund vill sprida upplysning inom t. ex. Astronomi, rymdforskning, parapsykologi, livsåskådningsfrågor, arkeologi, svunna kulturer, Flygande tefat, U. F. O. rapporter m. m.

Det är vår förhoppning att vi ska kunna informera den intresserade läsaren inom dessa och andra områden. Vi anser det vara av vitalt intresse att man ska kunna bilda sig en sund och framförallt sann uppfattning om den komplicerade värld vi i dag lever i.

Sällskapet avhåller sina möten första fredagen i varje månad, med undantag av juli—augusti om inget annat meddelas. Kallelser tillsändas alla medlemmar om program och mötslokal.

Envar intresserad är också välkommen som medlem i sällskapet. Årsavgift 10:—

För vidare upplysning vänd eder till
Malmö Interplanetariska Sällskap
Box 2012 200 12 Malmö 2.
Postgiro. 63 22 54

Ordf. E. Johansson
Tel. 040/18 37 32

Skr. S. Svensson
Tel. 040/42 15 76

TELLUS

I Redaktionen

S.Svensson.

E.Johansson.

Ärgång 5

NR 1-2 1974

Ur innehållet:

Sen sist

Rymdbesök i forntiden

Obrukad makt

Fallet Peter Hurkos

Levitation

"Bas för flygande tefat
i Argentina"

Rapporter

Sen sist.

Årets sista månad, årets sista möte. Det är juletid, och som traditionen bjuder så vill också vi avsluta med något man inte glömmer.

Ett minne av M I S Julfest 1973. Det blev också över all förväntan! Att så många både äldre och nyare medlemmar lyckades komma ifrån julbrådskan glädde oss mycket.

Och festligt blev det! Våran kassör Alve inledde med dragspelsmusik och sedan ordförande Ebbe sagt sitt, och hälsade oss hjärtligt välkomna började mötet.

En färgfilm om vulkanön Surtsey som steg upp ur havet. Har ni sett denna ön i utbrott? Inte det! En fantastisk upplevelse. Att se dessa naturens mäktiga krafter i full aktion var fascinerande. Vulkanen spydde ut sitt rödglödgade innehåll utefter sidorna, ner mot havet där jättestora kaskader sköt upp, likt ett fantastiskt fyrverkeri. Havsvattnet formligen kokade, och sände upp fantastiska moln av stenar, aska och svavelånga.

Mycket bra! Och det var Ebbe som stod för den visning en. MIS:aren R Olsson ville också vara med på ett hörn och visa bilder från sin resa till Bali.

Han berättade också mycket intressant om hur Balineserna bor, lever och umgås med varandra.

Sedan var det dags för oss medlemmar att umgås, och det gjorde vi vid det rikt julsmyckade kaffebordet, och strålade ikapp med julljusen.

Vår vän Bertil Nyquist berättade roliga byggdehistorier, och det lästes dikter på skånedialekt. Många hade något att säga, och man hjälptes åt att göra kvällen till ett minne. Ett minne som vi lägger till alla de andra.

På återseende.

REDAKTIONEN.

Rymdbesök i forntiden

En kinesisk arkeolog offentliggjorde 1956 en sensationell upptäckt. I gränstrakterna mellan Kina och Tibet vid Bayan-Kara-Ula fjällen, hade många utgrävningar gjorts. I en av dessa grottor har man hittat en stor mängd märkliga stenskvivor. De är runda till

formen, med ett hål i mitten. Och runt skivans hela yta kan man iakttaga ett spår, som om det var en grammofonskiva. Av detta spår att döma, som inte är ljudspår men en massa tecken i hiroglyfstil. Det är den märkligaste och den enda i sitt slag som man påträffat.

Dessa skivor är åtskilliga tusen år gamla. Många arkeologer och skriftforskare har blivit både vit och tunnårig i arbetet på att lösa de gåtfulla skivorna tecken.

Men, man har löst gåtan! Resultaten är förbluffande och sensationella. De har länge varit hemligstämplade av Gammalhistoriska fakulteten i Peking, och är tillgängliga för vidare forskning sedan 1956.

Fyndet och dess historia, har getts en intressant titel "Fornfynd med relation till rymdskepp, som enligt upp-teckningen på skivorna existerade för 12 000 år sedan".

Grottorna högt uppe i Bayan-Kara-Ula fjällen är ännu i dag bebodda av ett folkslag som kallas Ham- och Dropa-stammen. Hitintills har man inte kunnat klassificera dem i etnografiskt avseende.

Bara mycket sparsamma upplysningar finns om dessa stammar

Vidare undersökningar och experiment med skivorna visar att de innehåller stora mängder kobolt, och andra metaller. Vibrationsexperiment visar också att skivornas rytm är mycket ovanlig, som om de vore elektriskt laddade.

Skivornas budskap är som ett avslutat brev, olika inne-

håll på varje skiva. Här är en skivas innehåll, som tydligen nedskrivits av en medlem av Ham-stammen:

"Droperna kom ned från skyarna i sina glidare. Våra män och kvinnor gömde sig i grottorna 10 gånger innan soluppgången. Då de till sist förstod Dropernas teckenspråk, blev de klara över att de nyanlända hade fredliga avsikter. En annan skivas tydning, den också från Ham-stammen.

Man uttrycker sorg över förlusten av stammens egna ryndskepp, som vid en farlig landning gick förlorade mellan de höga fjälltopparna. Likaså misslyckades försöket att bygga nya.

Den mycket märkliga Ham-stammen i Bayan-Kara-Ula är inte mer än 125 cm i strumplästen, rynkiga och förkrympta.

Dessa Ham eller Dropas är kanske ättlingar till varelser från ett annat solsystem.

Legender från det gamla Kina omtalar, att små magra män med gula ansikten kom från skyarna. Men jordiska stamfolk kände avsky för de besökande eftersom de hade enormt stora huvud och ytterst tunna och svaga kroppar, och gav dem ett hemskt utseende, så

"några män på snabba hästar" besegrade dem.

Verkligheten ser här ut att bekräfta legenden. I några av grottorna har arkeologer och grottforskare funnit 12 000 år gamla lämningar av gravar och skelett. De härstammar från mänskliga väsen, med jättestora kranier och outvecklade skelett.

Den expedition som fann dessa, rapporterade att man funnit "en utdöd apart". Men såvitt man vet så begraver inte apor varandra, eller skriver hiroglyfer på sten-skiver.

Alla dessa skivor kansäkert berätta många intressanta saker, man har funnit inte mindre än 716 stycken.

Vad som gör det ännu mer invecklat är, att de inre väg-garna i grottorna på många ställen är täckta med bilder av en uppstigande sol, Månen och stjärnorna, där emellan har man placerat ärtstora fläckar (möjligen små bilder), som ser ut att närma sig Jorden i ett fjällliknande område.

"FAKTA" Norge.

.....

Obrukad makt

Inom oss har vi stora resurser vi aldrig utnyttjar. Vi bär på slumrande krafter, som skulle kunna göra oss starkare, lugnare - få oss att lyckas med det det vi trodde var omöjligt.

Har vi då ingen möjlighet att väcka till liv, och kunna använda dessa inre krafter? Självuggestion är ett sätt att ta till vara dessa krafter.

För att börja med ett drastiskt exempel: Till er som läser detta, tänk dig att man lägger ut en plank, två decimeter bred, på golvet, och ber dig gå på den. Det gör du med lätthet.

Men om plankan hissas upp en trettio meter i luften så vägrade du antagligen att gå över den. Skulle du ändå göra det är möjligheten stor att du ramlade ner.

Din rädsla och nervositet gör dig osäker. Du tror att du skall falla.

Så är det med mycket i livet. Man tror inte att man kan. Svårigheterna och problemen tornar upp sig som berg. Man vet att de egentligen inte är så oöverkomliga. Men den vetskapen har inget värde när nervositeten och stressen får en att känna sig så hjälplös och svag, orolig och glömsk.

Att intala sig själv att vara lugn när man håller på att gå sönder av tidspress och nervositet hjälper inte. Men att göra det med hjälp av suggestioner, gör stor verkan.

Suggestioner vad är det för något? Att suggerera sig själv innebär att man med hjälp av sin föreställningsförmåga, sina önskningar och fantasi s.a.s. vänder på tankarna. Och det fungerar. Enkelt uttryckt: man har sagt till sig själv, intalat sig själv att t.ex. att sova gott. Och det gör man också.

Vad är då detta tillstånd? För det första ett tillstånd där man är fullständigt fysiskt, kroppsligt, avslappad. Är man fysiskt avslappad så är man också psykiskt avslappad och lugn. Det är vetenskapligt bevisat att man inte kan vara rädd eller orolig om kroppen, musklerna, befinner sig i vila. Och omvänt: exempelvis smärta upplevs intensivare om man är rädd och spänner sig.

Man kan nå olika djup i detta tillstånd. Man kan bli så "borta" att man efteråt inte minns någonting. Men man kan också vara fullständigt medveten om sig själv och omgivningen - fast det spelar ingen roll. Hela ens varelse är bara inriktad på det som sägs till en. Antingen av någon annan eller av en själv, med ord eller med tankar. I detta fullständigt avkopplade tillstånd är all skepticism, alla hämmningar och kontrollmekanismer som annars styr ens reaktioner bortkopplade.

Och därför kan man säga till en tyngdlyftare som befinner sig i detta tillstånd att han inte orkar lyfta pennan som ligger på bordet. Och han orkar inte lyfta den!

Men det är inget hokus pokus med självsuggestion. Det är bara det att de föreställningar man gör sig om sig själv och livet får fritt spelrum i hjärnan när kropp och själ är helt avkopplade och befriade. Våra föreställningar verkar ju i det dagliga livet, utan suggestioner.

Fallet Peter Hurkos

Peter Hurkus är en s.k. fjärrskådare från Holland, internationellt känd och respekterad av all världens vetenskapsmän, som anser hans psykiska förmåga att kunna se in i framtiden som den mest utvecklade i världen. 1943 råkade Hurkos ut för en olyckshändelse och när han vaknade upp efter flera dagars medvetslöshet hade han "drabbats" av ett sjätte sinne som helt förvirrade honom. Redan på sjukhuset inträffade flera händelser, som klart visade hans psykiska förmåga

Mitt första ofrivilliga uppträdande hade väckt uppteend och det dröjde inte länge förrän jag blev överhopad med vädjanden om att uppträda inför små grupper av intresserade.

Senare fick jag ett erbjudande från den berömde komikern Bernard Barends att uppträda i hans revy mot ett gage av 100 gulden per föreställning.

Eftersom 100 gulden var mycket pengar för mig så accepterade jag förslaget fast blotta tanken på en publik av fem-, sexhundra människor gav mig mardrömmar.

Premiärdagen var inne, och jag stod där iklädd frack och vit halsduk och lika vettskrämd som den där gången på sjukhuset då motståndsrörelsen försökte ta livet av mig.

Och så stod jag plötsligt på scenen, och jag började med att förklara för dem att jag inte var någon illusionist, att jag var uteslutande hänvisad till min psykiska förmåga och slutade med orden:- Jag vill förbereda er på att jag inte kan träffa rätt till hundra procent, men om någon vill ge mig ett föremål - en klocka eller ring eller ett brev - så ska jag tala om för er vad jag ser.

En dam räckte mig en ring. Jag kramade den hårt och tryckte den mot pannan ett ögonblick för att förstärka kontakten.

- Ni är gift, började jag. Ni har två barn. Er man är hemma och ser till dem för att ni skulle kunna besöka er mor som är sjuk. Men ert verkliga skäl att gå ut i kväll var att ni ville träffa den unge man: en ni är i sällskap med.

Publiken skrattade och kvinnan rodnade generat. Det gav mig min första läxa. Sedan dess har jag aldrig medvetet generat någon människa offentligt.

När jag får ett föremål i handen under en offentlig föreställning ser jag en mängd saker, och då gäller det för mig att ögonblickligen avgöra vad jag kan säga utan att förorsaka obehag.

Vid det här laget hade jag börjat bli känd, och 1947 blev jag anmodad av polisen i Limburg att komma dit och hjälpa dem med ett fall. Det gällde ett mord - en ung gruvarbetare vid namn van Tossing hade blivit ihjälskjuten när han var på väg hem en eftermiddag.

Som vanligt behövde jag få vidröra något föremål som hade tillhört offret och polisen skaffade fram en kavaj som tillhört van Tossing

När jag kände på kavajen upptäckte jag att mördaren var en äldre man med mustascher och ett träben.

Men polisen blev ingalunda imponerad. - Ni har tydligen någon kontakt inom poliskåren här, sa de.

Den mannen är redan anhållen. Han heter Bernhard van Tossing och är styvfar till den mördade. Vad säger ni om motivet?

- Han ville åt styvsonens hustru, förklarade jag.

- Som om vi inte visste det, sa polisen. Det vet hela Limburg.

De tog inte den ringaste notis om det faktum att jag inte kände en enda människa i Limburg.

På så sätt, sa jag. Och var finns mordvapnet?

Polisen måste medge att det var just det de inte visste. - Se efter på taket till unge van Tossings hus, sa jag

Man undersökte taket och i stuprännan låg en pistol

med två tomma patronhylsor i, precis som jag hade sagt. Bernard van Tossings fingeravtryck fanns mycket riktigt på pistolen och han blev fälld för mordet och fick livstids fängelse.

Det var förstås angenämt för mig att ha fått rätt, men polisen var måttligt förtjust över pressens satiriska kommentarer. Det är en av orsakerna till att polisen inte gärna vill medge att psykiskt begåvade personer kan vara till nytta för dem.

En del polismän har sagt mig detta rent ut.

En av dem sa en gång: - Jag fattar inte hur du kan ha reda på fakta i ett brott när jag vet att du inte har haft någon kontakt alls med fallet. Men om jag talade om för pressen vilka märkvärdiga saker jag har sett dig göra, om jag sa att jag faktiskt tror på din förmåga och att den skulle kunna vara till nytta för oss i spaningsarbetet så skulle jag bli utskrattad.

Mitt första möte med den franska polisen glömmar jag inte i första taget. Jag hade demonstrerat min förmåga inför en publik på tusen personer i Paris.

Föreställningen var anordnad till förmån för gamla soldater och var mitt första större framträdande i Frankrike.

Tidningarna blev så intresserade att jag anmodades att hålla en presskonferens nästa dag.

Följden blev en hel del mycket glädjande publicitet men också en mindre glädjande påringning från Sureté Général, franska statspolisen. En barsk röst frågade om jag hade tillstånd att uppträda. I annat fall hade jag gjort mig skyldig till lagbrott. Men polisen hade en överraskning i beredskap åt mig.

- Monsieur Hurkos, sa han, har ni lust att ge en demonstration för några medlemmar av vårt departement? - Det skulle jag mer än gärna göra, men jag har inte något tillstånd!

Jag kunde höra honom skrocka i andra ändan. - Den saken tror jag nog vi kan råda bot för. Alors, Palais de Justice - ska vi säga klockan fyra? Jodå det passade bra. Klockan fyra trädde jag in i den väldiga domstolssalen, där jag väntade mig ett halvt dusin åhörare. Till min häpnad var salen halvfull, och

innan jag började hade ytterligare sextio-sjuttio personer tågat in och slagit sig ner under stenhård tystnad. Däribland tjugo domare och polischefen själv. Deras ansikten var som granit.

En av polischefens närmaste män, det var för övrigt han som ringt upp mig, kom fram till mig och sa: - Vi har ett fall som ni inte vet något om monsieur Hurkos. Och jag tänker inte ge er några som helst upplysningar om det. Ingen i detta rum kommer heller att svara på några frågor. På det sättet kan vi bäst bedöma och uppskatta er förmåga, om ni nu har någon.

Han pekade på fem föremål som låg på ett bord: en kam, en sax, en klocka, en ciggarettändare och en plånbok. Jag hade varit åtskilligt nervös när jag kom in i rummet, men när jag började känna på föremålen så blev jag strax lugn igen. Efter några ögonblick vände jag mig till publiken.

- Bara tre av de här föremålen har någonting att göra med det ni tänker på, sa jag. Stämmer inte det?

Ingen sa ett ord. Det var så tyst i salen att man kunde ha hört en klocka ticka.

Jag behövde inte använda mina psykiska gåvor för att veta att jag inte skulle få någon uppmuntran från det här sällskapet, så jag fortsatte. Jag tog först upp plånboken som jag visste hade något med fallet att göra.

- Jag ser en vit rock, sa jag, och en skallig man.

Han är antingen ingenjör eller läkare. Jag ser en järnväg och en kulle. När man går nerför kullen kan man se träd och ett litet hus.

Här tystnade jag och ritade en skiss av kullen, järnvägen och huset. Jag höll upp den. Ingen sa så mycket som knäpp. - Jag ser ett uthus och en död kropp som ligger mellan huset och uthuset. Nicola.

Namnet Nicola är på något sätt inblandat i fallet.

Vem är Nicola? Ingen svarade.

En flaska mjölk, sa jag. Vad har en mjölkflaska med fallet att göra? Personen är död. Inte skjuten men död.

Jag ser en man i fängelse, en skallig man. Jag vet inte... Han ser ut som en läkare. Den döda är en kvinna. Hon har blivit mördad men jag vet inte hur.

Han är skyldig... Jag tystnade och såg mig omkring i salen. Vad har en flaska mjölk med saken att göra? frågade jag. Fortfarande inget svar. De satt där som figurer i ett vaxkabinett. Jag fortsatte: - Mannen är i fängelse och jag ser honom död i sin cell. Jag pressade handen mot pannan och koncentrerade mig men några fler bilder såg jag inte. - Det är allt jag kan se, slutade jag.

Några sekunder var det alldeles tyst. Men plötsligt kokade hela salen av upphetsade röster och jag förstod att min psykiska demonstration hade lyckats.

När ordningen hade återställts tog biträdande polischefen ordet igen. Det mesta jag hade sagt var riktigt, sa han. Och jag kunde inte ha haft några förhandsinformationer om fallet eftersom ingenting ännu hade publicerats. I själva verket var det bara ett fåtal i salen som kände till fakta i fallet.

Där fanns en järnväg, en kulle, ett hus och ett uthus, och skissen jag hade ritat var korrekt. Kvinnans kropp hade hittats mellan huset och uthuset, och hon hade blivit förgiftad av sin man som var läkare, och giftet hade han blandat i mjölken. Dessutom talade han om att den mördades vita pudel hette Nicola. - Men mördaren är inte död, sa han till sist. Han är här i Paris, i säkert förvar i en cell. Så i det fallet hade ni fel, monsieur Hurkos.

Jag ryckte på axlarna. Jag kunde ju bara säga vad jag såg och mannen jag hade sett var död. Fem dagar senare meddelade polisen mig att doktorn hade hängit sig i sin cell.

Efter detta kom jag på mycket god fot med den franska polisen och fick vid åtskilliga tillfällen rycka in som medhjälpare sedan min hustru och jag slagit ner våra bopålar i Paris

1954 hade jag kommit därhän att polisen i ett halvt dussin länder i Europa hade anlitat mig för att hjälpa till att lösa fall av olika slag. Jag hade också arbetat för Interpol vid flera tillfällen, vilket bidrog till att göra mig internationellt känd.

Ibland har det hänt mig att jag alldeles oväntat har kommit på brott medan jag varit sysselsatt med en helt vanlig demonstration. Eller att jag under

utredningen av något mindre brott upptäckte ett annat av helt annan storleksordning.

Första gången detta hände mig var i Holland ett par år efter kriget. Jag hade engagerats av min hustru till en av Hollands rikaste och mest inflytelserika män, vi kan kalla honom herr R., för att underhålla gästerna efter en middag i deras hem.

Hon hade sett mig uppträda och hoppades att förströelsen skulle muntra upp hennes man som var invaliderad av en hjärtsjukdom.

Jag kom till deras magnifika residens strax före nio och blev mottagen av hovmästaren som visade in mig i ett rum bredvid salongen, där jag fick vänta tills man samlades i salongen vid kaffet.

Då hämtade fru R. in mig och presenterade "överraskningen" som hon hade låvat sina gäster.

Jag mottogs med undertryckt skratt och bet ihop tänderna. Det var mycket betydande människor allesammans, och deras reaktioner skulle antingen vara till hjälp eller till stor skada för mig i framtiden. Herr R. satt i en rullstol. Det syntes på honom att han var en dödsmerkt man men han såg på mig med de hårdaste, mest aroganta ögon jag någonsin sett och anmärkte sarkastiskt: - En spåman nej vet du vad!

Hans hustru invände: - Jag har sett honom på teatern och han är faktiskt fantastisk.

Jag började nervöst gå igenom de föremål som samlats ihop och efter en stund slutade de fnittra åt mig. Min gåva hade inte svikit mig. Med återställt självförtroende tog jag upp ett nytt föremål från silverbrickan: - Det här är en medaljong... - Mycket skickligt, sa herr R. ironiskt -... som tillhör husets fru, fortsatte jag. Hon vill veta vad för dag hon ska fira nästa vecka.

Hon sa att det var riktigt. - Fru R. ska fira sin tjugofemårsdag. Ett sus av förvåning kom från gästerna men herr R. sa föraktfullt: - Vad är det för märkvärdigt med det? Det stod ju i tidningen i morse. - Var inte så skeptisk, sa hans hustru.

Jag ska bevisa för dig att han verkligen har ett sjätte sinne. Och innan han hann hejda henne hade hon tagit hans cigarrettetui och kastade det till

mig. I samma ögonblick som jag fångade upp det kom en underlig känsla över mig som jag inte omedelbart kunde förstå. Medan jag försökte sortera upp de mängder av bilder som flög genom min hjärna höll jag etuiet hårt i handen och beredde mig att översätta dem i ord: - Ni ser utan tvivel cigaretter, i synnerhet som ni har sett mig röka hela kvällen, sa värden. - Ja, jag ser cigaretter, Players - Och mer - mycket mer...

Det blev dödstyst i rummet när de hörde fasan i min röst. Herr R. stelnade till och lutade sig framåt i stolen. - Ge mig tillbaka mitt etui, ropade han. - Sexton holländare - sexton holländare skjutna! viskade jag stel av fasa. Vad är ni för sorts människa! Hr R. blev blodröd av raseri. Han hävde sig upp ur stolen och flämtade: - Han är galen - ge mig det genast... Han tog ett par steg emot mig och så föll han i golvet och blev liggande orörlig.

Men jag kunde inte hejda orden som tvingades fram över mina läppar:

Han är en förrädare! Han hedrades av vårt land som patriot men han förrådade oss - sexton män blev skjutna och det var hans skuld. Han slöt ett fördrag med nazisterna - de drev hans fabriker men han hade kontrollen över dem.

Hans hustru blev fullkomligt hysterisk. - Ni ljuger! Han är död - ni har dödat honom! - Jag ljuger inte det är sanningen!

Och det var sant fast det dröjde några år innan bevisen lades fram. Svåra år av förföljelse för mig innan sanningen avslöjades. Han hade varit förrädare och samarbetat med tyskarna. Han hade använt sin förmogenhet för att rädda sitt eget skinn.

Jag ville inte tillbringa resten av mitt liv med att uppträda som fjärrskådare på scenen eller i TV.

Min dröm och önskan har alltid varit att helt få ägna mig åt att få studera och lära känna mitt så märkliga sjätte sinne. Men för det måste jag vara ekonomiskt oberoende. Jag visste att jag hade förmåga att finna mineraler som låg dolda i jorden. Med hjälp av min extra-sensory- perception har jag

funnit The Lost Dutchman, en guldgruva med enorma fyndigheter som guldsökare har letat efter i generationer utan att lyckas.

Mina kompanjoner och jag har grundat ett institut för psykisk forskning, The Peter Hurkos Foundation Inc., i min nya hemstad i Milwaukee, Wisconsin, och mitt hopp är att vi ska bli i stånd att analysera och utforska de fenomen som jag har berättat om och kanske finna förklaringen på dem. Och jag är villig att ägna all min tid och alla mina krafter åt denna hittills så styvmoderligt behandlade del av psykisk forskning.

.....

Levitation

Framlidne flygdirektören och civilingenjören Harry Kjellson (pappa till skådespelaren Ingvar K) gav i sin bok "Försvunnen teknik" 1962 bl a ett praktfullt exempel på levitation, ett fenomen som innebär att ett föremål rubbas genom en icke mekanisk kraft.

Kjellsons sagesman var en svensk vid namn Jarl, som berättade att han sett och filmat hur tibetanerna lyfte stora stenar med hjälp av ljudinstrument.

Jarl studerade medicin vid Oxford och fick där en tibetansk vän. Senare reste Jarl till ett kloster beläget sydväst om Lhasa i Tibet.

I detta kloster var Jarls vän munkordens högste ledare. I detta kloster fick Jarl uppleva en rad otroliga fenomen. Bland annat kunde munkarna på källarens mörkpolerade väggytor framkalla rörliga TV-bilder enbart genom att försjunka i djupa trance-tillstånd.

Vid klostret fanns en långsluttande äng ned till floden och i nordväst reste sig höga bergväggar.

I bergväggen fanns ca 250 meter över marken en grotta.

Framför grottoppningen byggdes en mur. De munkar som arbetade där uppe firades med linor ned till arbetsplatsen från bergskammens topp, dit man kunde ta sig på smala stigar.

Till ängen nedanför berget släpade man fram färdighuggna stenblock cirka 1,5 meter i kvadrat och 1 meter höga. Mitt på ängen ett par hundra meter från den branta bergssidans fot, fanns en planslipad bergyta med en grund skål uthuggen.

Skålen var cirka 1 meter i diameter och ungefär 15 cm djup. Ett stenblock placerades mitt över skålen.

63 meter från skålen var 9 instrument uppställda:

13 trummor och sex trumpeter. Åtta stora trummor och fyra medelstora och en mycket liten. Bakom instrumenten stod ett par hundra präster uppställda ungefär som ekarna i ett hjul.

En överstepräst ställde sig snett bakom den lilla mitttrumman, då också Jarl var på plats med sin filmkamera.

Prästerne började sjunga eller ropa enformiga ramsor. Så plötsligt stämde alla instrumenten in med ett fruktansvärt larm. Och lika plötsligt blev det tyst. Det gick ca fyra minuter utan att någonting hände.

Jarl stod och blev orolig för att filmen inte skulle räcka till för att få med hela förloppet. Men så började stenblocket sakta röra på sig. Det vaggade av och an och lyfte sig allt fortare med kurs mot berget.

Till sist hamnade det stora blocket uppe på klipphyllan i bergväggen. Det var en fantastisk syn att se med vilken lätthet det ena blocket efter det andra, bara lyfte och for upp på klipphyllan.

Fem till sex block kunde lyftas per timme. Jarl filmade två sådana transportkast och var efteråt övertygad om att han var offer för en väl utförd masspsykos. Men filmerna visade något annat. De finns välbevarade och hemligstämplade för en tid av 50 år tillsammans med de material som Jarl förde med sig hem från Tibet.

Men när den tiden gått blir det åtkomligt för allmän forskning.

[illegible]

Man har suggererat idrottsmän under träning, och de har visat utmärkta resultat. Men vid tävlingar när det verkligen gäller, har de visat sig mycket sämre. De spänner sig, självtilliten sjunker och resultaten med den. De föreställer sig att de skall misslyckas, och då misslyckas de. Men suggestioner om säkerhet, lugn, "det här ska jag klara", höjer tävlingsresultaten.

Vi vet alla om, att om man har misslyckats i en viss situation så misslyckas man ofta när samma eller liknande situation uppstår igen.

Känslan av misslyckandet sitter kvar, hämmar en, gör en svag och osäker. Känner man sig mindervärdig inför en viss person så gör man det varje gång man träffar den människan, även om man vet att man egentligen är mycket charmigare och intelligentare än hon. Trots den vetskapen blir man hämmad, osäker, blyg, och missriktat aggressiv - och kanske mest aggressiv mot sig själv eftersom man för varje gång känner sig ännu mer mindervärdig. På samma sätt fast omvänt stiger självförtroendet om man lyckas med något. Nästa gång går det ännu bättre.

Det beror alltså på vad man tror, vad man föreställer sig. Och inte på vad man faktiskt vet. Intellect och förnuft är slagna till slant om känslorna spelar en del spratt de vill.

På samma sätt är det med viljan. "När vilja och föreställningar är i konflikt med varandra så vinner alltid föreställningen", sa en vis man. Är man orolig så kan man vilja vara lugn hur mycket som helst. Det hjälper inte.

Man utnyttjar alltså inte sina resurser. Människan är egentligen mycket väl utrustad för att leva. Men hon har inte fått lära sig att ta tillvara sina möjligheter. Man kan säga att vi stoppar i oss felaktiga föreställningar.

Med suggestionens hjälp kan vi få nya och bättre föreställningar. "Jag är säker, jag är lugn" osv.

Man börjar med den fysiska avslappningen. Man ska vara ensam, åtminstone ifred. Sätt gärna på någon vilksam musik som ni tycker om. Sedan lägger ni er bekvämt på en soffa eller på sängen.

Man tittar intensivt på en prick rakt ovanför huvudet

och håller blicken där tills Ögonlocken vill falla ihop.
(Vill man så kan man rita en prick i taket).

För att uppleva avspänning måste man först känna spänning, koncentration. Man koncentrerar sig på kroppsdel för kroppsdel, spänner muskelgrupp för muskelgrupp. Knyter höger hand, spänner av, knyter vänster hand, spänner av, fortsätter med armarna, fötterna, benen, magen, ansiktet, rynkar pannan, kniper ihop munnen och spänner av osv. Man gör övningarna i takt med andningen som ska vara djup och regelbunden: spänn - andas in, spänn av - andas ut.

När man gått igenom hela kroppen på det här sättet fortsätter man med den lugna djupa andningen. Man känner sig tung och dåsig och fullständigt avkopplad.

Man liksom sjunker neråt, neråt. Nu kan man ge sig de suggestioner man vill. Man kan tänka på något behagligt önskedrömma. Man kan säga till sig själv: "I natt och alla nätter ska jag sova djupt och lugnt och i morgon bitti ska jag känna mig pigg och utvilad." Eller: "Jag slutar röka. Jag är inte längre intresserad av tobak."

Att röka betyder ingenting för mig." Och så vidare.

Därpå ger man sig själv någon signal som man kommit överens med sig själv om på förhand för att vakna. T ex att dra tre djupa andetag. Och så vaknar man...

- Skulle man inte vakna, vilket är mycket ovanligt så är det bara att sova tills man vaknar.

Det är inte säkert att den här övningen lyckas första gången. Kanske inte andra eller tredje heller. Människor är så olika mottagliga för suggestioner, varför vet man inte. Men det enda som fodras för att lyckas komma i det tillstånd där man kan påverka sig själv är faktiskt tålmod. Ge inte upp! Helt plötsligt så lyckas det!

Och även om man inte till en början inte kan komma ner i den fullständiga avkopplingen så har man en enorm nytta av själva avslappningen. Man märker att det går lättare och lättare, fortare och fortare, att bli fysiskt avspänd. Man upplever en koncentrerad vila, lika god som flera timmars sömn. Därmed tilltar också den psykiska avkopplingen. Till slut, när man lärt sig tekniken ordentligt, så kan man var och när som helst, på bussen, i en väntkö, slappna av fullständigt på några sekunder.

[illegible]

"Bas för flygande tefat i Argentina."

- Tre människor med väldiga utstående ögon och klädda i tätsittande flygdräckter steg ur ett egendomligt fordon.

Så beskrev en argentinsk lastbilschaufför sitt första möte med besättningen i ett flygande tefat.

Rapporterna om flygande tefat har den senaste tiden börjat strömma in allt oftare från USA och Argentina.

Bl a har argentinska soldater rapporterat att de sett mystiska flygande föremål.

En dam i staden Clamoreco i Argentina har fem gånger besökts av en tefatspilot, klädd i silverlamé.

Att dessa märkliga föremål håller till just vid Argentina förklarar ordföranden i "Förbundet för undersökning av ovanliga fenomen" med att det finns utomjordiska undervattensbaser i närheten av landet. (AP)

Arbetet 11-11-1973.

.....

Rapporter

Arkitekten Hugo Vega såg något i en isolerad dalgång fem mil öster om Lima i Peru. Han fick fram sin Polaroidkamera och resultatet syns på bilden.

I Ohio, USA, såg guvenör John J Gilligan under en halvtimme ett cigarrformat, bärnstensgult föremål i skyn, och i Missouri blev en chaufför bländad av ett "rovliknande" föremål.

En polistrupp såg i en skog i Louisiana fem ~~mytiska~~ objekt.

Allra mest upplevde dock två sportfiskare i Pascagoula, Mississippi. Tre icke mänskliga varelser utan läppar och med spetsiga öron och krabbliknande klor på armarna klev ut ur ett blåskimmrande rymdskepp och tog dem med sig ombord. Sedan blev de båda vettskrända sportfiskarna undersökta med ett föremål som liknade ett stort öga av glas. Efteråt blev de släppta igen.

I Hamburg i Västtyskland sågs en eldkula som var stor som halvmånen och med en svans av många tusen stjärnor.

Nyhetsmagasinet Der Spiegel hörde sig för hos astronomer och fick veta att en förmodligen rysk väderballong hade passerat på 10 000 meters höjd med ballonghöljet släpande efter som en svans. Den hade speglat solskenet heter det.

Den amerikanske astronomen Allen Hynek är fullt övertygad om att ett rymdskepp från en annan planet för en tid sedan har landat i staten Mississippi. A Hynek var närvarande och förhörde två hamnarbetare från Pascagoula i Mississippi som hade mött sällsamma väsen med självlysande hud, stora ögon och krabbsklor.

De båda hamnarbetarna - Charles Hickson, 42 och Calvin Parker, 18 - som förhördes under hypnos förklarade att de blev förda ombord i ett rymdskepp eller flygande tefat, och där undersöktes och fotograferades de. Hynek och dr. James Harder från Californiens universitet säger, att ingen människa är i stånd att fasthålla en uppdiktad historia under hypnos - och varken Hickson eller Parker nekade till histoien om rymdmännen.

Som ni ser så är denna sista rapport en bekräftelse på den ovannämnda som också är från Pascagoula och märkligt nog så har jag haft den ovannämnda en längre tid, och är ett utklipp ur Aktuellt. Den sista, Hyneks rapport har jag fått från Danmark, B T nyligen.

Vi fick i höstas brev från våra danska vänner, som önskade samarbete och utbyte med oss. Det är Finn Nielsen som är polisman på Själland, och som har hand om UFO-gruppen SUFOI där.

Naturligtvis gläder det oss, att få samarbeta med en så stor organisation. Det var förresten från dem som jag fick Heyneks rapport.

Också har vi satt oss i förbindelse med Norge, där vi kontaktat Asle Overholdt som står för tidskriften "FAKTA" och ett häfte "Märkliga fenomen omkring oss" som kan rekvireras från "FAKTA" Postbox 2720 5010 Bergen. Mycket läsvärd, 19 intressanta artiklar kostar 7,50 i norska kronor portofritt. Sändes mot postförskott.

Efter en adress i ett nummer av "FAKTA" från 1972, tillskrev jag UFO-Norge. Jag väntade länge och tänkte, ja jag hör väl av dem. Det kom ett brev från Norge, och Bergen. Men jagg hade skrivit till Oslo! Och så fick jag då besked. Det existerar inte någon UFO-Norge organisation! Men skriver vår vän Overholt: "Kanske kan Trondheim UFO- Center om något år bli de som blir grundläggare till en Norsk UFO-organisation.

Det är ju vår förhoppning att få sammarbeta med alla ufo-grupper i Norden, ja världen över, är ju målet.

Men då behöver vi hjälp från er kära medlemmar med översättningar och kontaktgrupper, och mycket mer om detta ska bli verklighet.

Hör gärna av er till någon av oss i klubben.